

care intrăm încă de pe acum dincolo de catapeteasmă în împărăția lui Dumnezeu pe pământ, în Biserica și în ea și prin ea spre împărăția cea veșnică a cerurilor. Intrarea dincolo de catapeteasmă prin nădejdea ca ancoră a sufletului înseamnă jertfă după modelul lui Hristos, înaintemergător în jertfă, și prin care a fost făcut Arhiereu în veac după rânduiala lui Melchisedec. Fiind lumină întru Domnul creștinii trebuie să umble în lumină lepădând faptele întunericului. Ca să fie fii ai luminii creștinii trebuie să se lepede de faptele fără roadă ale întunericului. Căci în orice dreptate, bunătate sau adevăr este roada luminii. Dumnezeu „*locuiește întru lumina neapropiată*” (I Timotei 6, 16) și cel dintâi mod al manifestării Lui prin energiile divine necreate sau prin har este lumina. Existența lui Dumnezeu se manifestă din bunătatea sau iubirea absolută a Lui ca lumină: „*Întru El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o*” (Ioan 1, 4-5). Cel care se ascunde de lumină face fapte rele. El urăște lumina pentru ca să nu se vădească faptele lui. Dar cel care lucrează adevărul vine la lumină „*ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite*” (Ioan 1, 21). Tot ceea ce este descoperit lumină este, iar judecata lumii aceasta este că oamenii nu au iubit lumina fiindcă faptele lor erau rele. Cel ce umblă în lumină înțelept este. Căci el primește lumina și roadele ei, dreptatea, bunătatea și adevărul. Dreptatea lui

Dumnezeu cu oamenii este cea dintâi „faptă” a luminii dumnezeiești în lume, iar împlinirea dreptății lui Dumnezeu prin lumina Lui este înțelepciune. Împotriva răului din lume ca expresie a nebuniei sau iraționalității lumii trebuie să lupte cei ce primesc și iubesc lumina. Răul din lume, nu ontologic, ci existențial adică săvârșit prin voință, tinde să prolifereze „întrăind” zilele. Prin faptele luminii lucrate prin înțelepciune creștinii trebuie să răscumpere vremea căci zilele rele sunt. Ei trebuie să sfințească timpul, să-l transfigureze, să-l înscrie pe itinerariul veșniciei personale înțeleasă drept comuniune cu Hristos, să-l treacă din timpul profan în timp sacru (sfânt), din perspectiva eshatologică a așteptării și grăbirii venirii Domnului: „*Așteptând și grăbind venirea zilei Domnului, din pricina căreia cerurile, luând foc, se vor nimici, iar stihiiile, aprinse, se vor topi!*” (II Petru 3, 12). Tot timpul vieții lor creștinii trebuie să trăiască încercând (lucrând cu nădejde) numai ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, înțelegând care este voia Lui. Cei fără de mine (cei nebuni) se îmbată de vin (adică se îmbată cu plăcerile lumii acesteia prin simțuri) în care este pierzania. Cei înțelepți, cei care umblă în lumină și nu în întuneric preamăresc pe Dumnezeu vorbind între ei în Psalmi, în laude și în cântări duhovnicești cu buzele, dar mai ales cu inima lor.

(Pr. prof. dr. Ion Popescu, text publicat în Argeșul ortodox nr.356/2012)

2 IUNIE: PRĂZNUIREA SF. MARE MUCENIC IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA

Apărător și sprijinitor al creștinătății, împotrivor și surpător al păgânătății, Mucenicul cel de curând arătat, ostașul Lui Hristos Cel Adevărat, Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava ca un soare a strălucit Bisericii răsăritului și pe credincioși i-a umplut de veselie. Acum din suflet cântări de mulțumire și de laudă să-i aducem, și cu dorire să-I cântăm: Bucură-te, Sfinte Mucenic Ioan, și roagă-te să avem credință tare și dor fierbinte pentru Dumnezeu!

(Condacul 1 din Acatistul Sf. Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava)